

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1143. Usque Ad Annum 1176

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1762

VD18 90118014

§. 53. S. Petrus Tarentasiensis Alexandro favet.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66377](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66377)

ab Antecessore ejus fundata, vestem Monasticam induisset, ubi etiam sepultus est. Sæcul. XII.
A.C. 1161.

Successorem nactus est Henricum, Regis Ludovici fratrem, antea Episcopum Belyacensem, & olim Cisterciensem Monachum, quem Clerici populusque Remensis unanimes Archiepiscopum elegerunt. Ergo decima quarta Januarii anno millesimo centesimo sexagesimo secundo ad illam Cathedram translatus, Sup. Lib.
LIX. §. 44. annis tredecim fedit.

Haud diu postquam Episcopum Teruanensem confirmasset, Alexander Papa Regis & Ecclesiæ Anglicanæ precibus dedit, ut Eduardus Rex, ante annos nonaginta quinque ad cœlestem Beatitudinem translatus, Sanctorum catalogo insereretur. Quod ex Bulla Sup. Lib.
LXI. §. 18. ad Episcopos ceterosque Angliæ Prælatos directâ, & Anagninæ septima Februarii anno millesimo septingentesimo sexagesimo primo data discimus. In ea dicit Pontifex, tanti momenti causas de consuetudine non nisi in solemnibus Conciliis definiri. S. Eduardus quinta die Januarii inter Confessores colitur. Alex. ep. 3.

Martyr.
Rom. 5.
Jan.

§. LIII.

S. Petrus Tarentasiensis Alexandro favet.

Alexander Papa edoctus, quanto zelo
S. Petrus Archiepiscopus Tarentasiensis

Sæcul. XII. tasiensis Schismaticos persequeretur,
 A. C. 1161. virum ad se accersivit. Verum prius-
 quam progrediamur, vitæ series hujus
 S. Præfulis nobis repetenda est. Cum
 virum humilem summa veneratio, qua
 ipsum omnes ob miraculorum suorum
 frequentiam venerabantur, affligeret
 atque terreret, quadam nocte clam cum
 unico socio per vias difficiles & rupes
 inaccessibiles effugit, ac mutatis sæpe
 viæ ducibus tandem solus in quoddam
 Monasterium Ordinis Cisterciensis in
 Germania pervenit, ignotus omnibus
 monachis, quibuscum, quia ipse linguæ
 Teutonicæ, & illi Italicæ ignari erant,
 sermonem conferere non poterat. Igi-
 tur ut vulgaris conditionis monachus
 ibidem receptus aliquamdiu exoptata
 quiete potitus est. Interim Petri do-
 mestici & populi Diocesani simul omnes
 interrogare, ubi Archiepiscopus esset,
 quo fugisset, vel quis saltem de eo certa
 referre posset, tumque ad tristiora con-
 verti. Multis vicinas regiones scrutanti-
 bus, quidam juvenis, quem Archiepi-
 scopus a prima ætate educaverat, ad
 illud monasterium, ubi latitabat, de-
 latus, Petrum cum aliis Fratribus ad
 laborem exeuntibus procedere conspicit,
 simulque maxima contentione exclamat:
*Carissime Pater! novi te. Jam nemo
 te mihi eripiet.* Monachi quantus An-
 tistes

*Sup. Lib.
 LXVIII.*

§. 73. vit. c. 3.

Bol. tom.

13. p. 329.

tistes esset Petrus edocti stupent, tota Sæcul. XII.
 Congregatio ad ejus pedes provolvitur, A. C. 1161.
 veniam rogat, quod debitam reveren-
 tiam non exhibuisset, omnes lacryman-
 tur, quamvis nemo amarius fleret, quam
 ipse Præsul, quod solitudinis dulcedi-
 nem iterum exuere cogeretur. Hujus
 rei fama in omnem late provinciam
 sparsa S. Præsul ad gregem suum, qui
 ejus absentiam vehementissime doluerat,
 redire compellitur. Post reditum quo-
 rumdam inimicorum implacabilium odia
 inveterata extinxit, Principes permovit
 ad mutuam gratiam ineundam, bella
 patriam devastantia composuit. Præ-
 terea non exiguo numero miracula
 edidit.

Exorto deinde schismate, cum ejus
 Ecclesia in terris, Imperio subjectis,
 posita esset, solus ferme ex omnibus
 Archiepiscopis bonam causam tuitus est.
 Quin etiam complures Schismaticos ad
 Ecclesiam reduxit, propinquas provin-
 cias peragrans & ubique sacerdotali
 libertate prædicans. Imperator, dum
 alios Catholicos persequeretur, Petrum
 reverebatur, & Schismaticis ipsi ob-
 jicientibus, quod tanta lenitate pro-
 priam causam perderet, respondebat:
Si homines de me male meritos castigo,
num vultis, ut etiam Deo resistam. Cete-
 rum in illis regionibus Heberto Archi-
 episcopo

Sæcul. XII. episcopo Vesuntino nemo ferventius
 A. C. 1161. Schismaticorum partes tuebatur. Cum-
 que Imperator Vesuntionem divertisset,
 Petrus Archiepiscopus eum adiit, suasi-
 que, ne Catholicos persequeretur, præ-
 fertim viros Religiosos. Plurimos vero
 non solum ex civitate, sed etiam ex pagis
 circumjacentibus ad se turmatim venien-
 tes, a Deo communi oratione flagitare
 jussit, ut Hebertus Archiepiscopus vel
 vi cœlesti converteretur, vel ab ejus
 pravitate Ecclesia liberaretur. Orarunt
 populi & Hebertus post quartum quin-
 tumve diem e vita decessit.

Ergo S. Petrus Tarentasiensis, ab Ale-
 xandro Papa vocatus, Catholicos in
 Hetruria consolabatur, & in ceteris
 Italiae partibus Schismaticos pudore
 obruebat, ex Cathedra publice in eos
 declamans, in illis ipsis urbibus, qua-
 rum Episcopi Octaviano favebant. Eum
 enim populi devotissime auscultabant,
 quia doctrinam, quam verbis profere-
 bat, prodigiis confirmabat. Nulli alteri
 tantos honores decernebat Pontifex,
 nec ullum Episcoporum tunc temporis
 Ecclesia Romana tantum admirata est,
 nullum tanta reverentia & amore est
 profecuta. Nemo de Curia Romana
 munera expectabat a Petro, qui sua o-
 mnia in pauperes erogabat. Nihilomi-
 nus Dynastarum aliquis S. Virum Roma
 rever-

S. Petri Mi-
 racula.

revertentem invadere conatus est, equos ^{Sæcul. XII.}
 quinque, quos habebat, & pauca alia, A. C. 1161.
 iter facienti necessaria, direpturus. Sed
 en! cum laxatis habenis Archiepiscopum
 prædo insequitur, equus, inæquali humo
 fallente vestigium lapsus, crus fregit,
 illæso Domino. Qui periculo territus
 & conversus S. Præsulem adit, ad ejus
 pedes sese demittit, & veniam petit,
 ejus præsidio in acceptis referens, quod
 ipse, pereunte equo, incolumis serva-
 retur.

Totus Ordo Cisterciensis, cujus
 membrum erat S. Petrus Tarentasiensis,
 cum ipso Alexandri Papæ Communionem
 sequebatur, atque illa ætate complures
 Episcopos, plus quam septingentos
 Abbates & immensam monachorum
 multitudinem complectebatur. Eorum
 auctoritas Alexandri Pontificis causæ
 multum profuit; quare ira accensus Im-
 perator Decretum edidit, quo omnes
 Cistercienses in Regno Germaniæ de-
 gentes vel Victorem Papam agnoscere,
 vel ex patria migrare jubebantur. Hinc
 complures Abbates cum suis Congrega-
 tionibus in Francia receptaculum qua-
 rere compulsi. Cartusiensium quoque
 exemplum magni ponderis contra Schis-
 maticos fuit. Nam Ordo iste omnium
 primus Alexandrum Papam veneratus
 est, cura & opera imprimis duorum

*Helm. 1.
 Chron. Slav.
 c. 91.*

*Vit. S. An-
 thelm. c. 15.
 Sur. 26.
 Juin.*

Sæcul. XII. A. C. 1161. Monachorum Anthelmi & Geofridi, quorum hortatu excitati Priores ceterique hujus Instituti monachi, postquam diu hæsitassent, Alexandro Papæ obedientiam promiserunt, compluresque Praefules in eadem Communione confirmarunt. Quo comperto Imperator, Anthelmum vehementer averfatus, a suæ factionis Episcopis excommunicari curavit.

§. LIV.

Concilium Tolosanum.

Guil. Neubrig. 2. c. 9. **R**eges Franciæ Angliæque, pace inter se firmata, ex utroque Regno Concilium Tolosæ anno 1161. celebrarunt frequentissimum, ut Alexandrum Papam solemniori ritu, quam in Comitibus hinc in Francia & inde in Anglia, Belvacii, apud Novum Mercatum *, & Londini coactis agnoscerent. In eo centum Patres tum Episcopi tum Abbates interfuerunt, una cum Regibus Franciæ & Angliæ & multis Proceribus. Aderant quoque Friderici Imperatoris & Regis Hispaniæ Legati, nec non utriusque Papæ Nuncii. Nam Alexander Cardinales tres, Henricum Pisanum, Joannem Neapolitanum, & Guilielmum Ticinensem miserat, Octavianus vero Guidonem Cremensem & Joannem S. Martini, solos, qui ipsi supererant, Cardinales, quippe Igarum Epi-

* Neuf-Marché,

Tom. 10.
Conc.
p. 1406.